

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

KIẾM TỔNG ĐÀ BỊ LỘ HÀNH TUNG

Tưởng úy Dân lớn tiếng hỏi :

- Hội Vệ Đạo là kẻ thù chân chính của người. Người quên rồi sao?

Từ Văn ấp úng :

- Thế thúc...

Tưởng úy Dân gạt đi :

- Đừng nói nữa. Bây giờ hãy giải quyết bọn nanh vuốt của hội Vệ Đạo ở ngay đây đã.

Hoàng Minh quát lên :

- Hắn không phải Tưởng úy Dân đâu, hắn giả trang đó.

Từ Văn liền tỉnh ngộ, chàng đang hắng một tiếng rồi hùng hổ ra tay công kích. Mụ áo đen bây giờ đánh nhau với tên Phó lãnh đội mặc áo cẩm bào, gã đã bị thương rồi.

Người mạo xưng là Tưởng úy Dân kiếm thuật đã đến một trình độ rất cao. Giữa lúc Từ Văn phóng ra những chiêu thức kinh người kiếm khí rít lên veo veo, kiếm quang dường như một tấm màn bao phủ mà hắn vẫn phản kích được. Hai bên đã trao đổi bảy tám chiêu thức mà hắn vẫn giữ thế quân bình, bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên lão già mặc áo cẩm bào ngã lăn ra. Tưởng úy Dân giả gầm lên :

- Triệt thoái!

Hắn vừa phân tâm để ra hiệu lệnh Từ Văn liền thừa cơ phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức” nhanh như điện chớp.

Nguyên Từ Văn cũng không cần phải dùng đến chiêu thức “Diêm Vương Yển Khách” tàn độc này, nhưng chàng quyết ý hạ sát đối phương nên không do dự gì phóng ngay ra chiêu sát thủ.

Tưởng úy Dân giả rú lên một tiếng rồi ngã lăn ngay ra dưới đất. Ngũ Phương giáo đồ lúc này đang tới tập xuống núi chiến trường thành ra rối loạn. Từ Văn trở vào một xác chết ở trước mặt hỏi Hoàng Minh :

- Đại ca! Đại ca thử xem chân tướng hắn là ai?

Chàng vừa dứt lời thì người chàng đã vọt ra đến trước cửa thang lòng chàng đang cầm hận cực điểm quyết ý không tha một tên đệ tử Ngũ Phương giáo nào. Thân pháp chàng nhanh như quỷ mị chớp mắt chàng đã chạy tới hai chỗ lão quái vật ngồi phòng thủ. Chàng dừng lại vừa xoay mình thì gặp ngay mấy tên đi đầu chạy tới.

Huych! Huych!.. Bóng người kế tiếp nhau té xuống bọn đệ tử dưới trướng Sơn Lâm thân nữ rượt theo truy kích. Những tay cao thủ Ngũ Phương giáo có sức chạy trốn nhưng chẳng tên nào tránh khỏi kiếp nạn. Chỉ trong khoảnh khắc đầu đầy lại im

lìm, không trường chỉ còn lại những vũng máu, xác chết và những mảnh thi thể tan nát.

Mụ áo đen lúc này dường như có địa vị rất cao chỉ dưới quyền một mình Vân Trung Tiên Tử, mụ hạ lệnh thu dọn chiến trường tiến đến trước mặt Từ Văn cất lời trang trọng :

- Bản nhân kính cần đại diện cho Lệnh chủ phu nhân xin cảm ơn các hạ đã viện thủ cho.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Bất tất phải thế. Tại hạ không có ý viện trợ cho quý hội đâu.

Mụ áo đen hơi biến sắc :

- Sao các hạ lại thoát ra được?

- Cái đó là nhờ ở lòng trời.

Mụ áo đen hỏi lại :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

- Tại hạ tưởng không cần phải giải thích.

Mụ áo đen lại biến sắc mặt nhưng mụ nén giận nói :

- Theo lẽ ra thì bản nhân phải ngăn trở không để cho các hạ rời khỏi nơi đây.

Từ Văn cười nhạt nói :

- Tôn tổng quản! Tại hạ e rằng Tôn tổng quản không làm nổi thì sao?

- Làm nổi hay không làm nổi là chuyện khác. Có điều đã là người giang hồ phải giữ chuyện ân oán phân minh, các hạ vừa mới viện trợ cho mà bản nhân lại không biết điều hay sao?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Tại hạ đã nói phu nhân đừng nhắc đến hai chữ viện trợ nữa.

- Dù sao sự thực vẫn là sự thực.

- Ngày hôm nay đã bỏ qua nhưng tại hạ sẽ trở lại.

- Các hạ không tới thì hội Vệ Đạo cũng tìm đến.

- Thế thì hay lắm!

Hoàng Minh bỗng chạy tới Từ Văn hỏi ngay :

- Đại ca, kẻ mạo xưng thế thúc của tiểu đệ là ai thế?

- Tiểu huynh chưa gặp hấn bao giờ, dù sao cũng biết hấn là nhân vật đặc biệt của Ngũ Phương giáo.

- Hấn mạo xưng Tưởng thế thúc là có ý gì?

- Vụ này khó nói lắm. Có khi hấn muốn vu oan giá họa cho Tưởng úy Dân khiến cho hội Vệ Đạo đối nghịch với lão, cũng có khi họ có chuyện mưu đồ gì khác.

- Sao đại ca lại biết đối phương giả mạo?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Bây giờ chúng ta làm gì?
- Tiểu đệ định xuống núi.
- Nếu vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.
- Phải đấy!

Từ Văn quay lại bảo mục áo đen :

- Tôn tổng quản! Chúng ta chẳng bao lâu nữa lại gặp nhau khi tại hạ trở lại đây thì tình trạng còn tệ hại hơn bữa nay là khác.

Mục áo đen xòe tay ra nói :

- Xin mời các hạ.

Từ Văn cùng Hoàng Minh xuống qua những bậc thang thiên nhiên thì ở phía dưới không còn ai nữa, chắc bọn người đến triều bái Sơn Lâm thân nữ đã nghe chuyện đánh nhau và rút lui rồi.

Từ Văn giục :

- Đại ca, nói chuyện nữa đi.

Hoàng Minh vừa đi vừa nói :

- Điều thứ nhất là Tướng úy Dân đi Quỷ Hồ chưa về, không có lý nào lại có đột ngột ở nơi đây? Hai là thanh âm cùng lộ số võ công không giống. Ba là Tướng phủ vừa bị tàn hại chẳng có lý nào lão lại đi quy phục kẻ thù.

- Phải lắm! Trong lúc nhất thời tiểu đệ bị mờ ám đáng lý tiểu đệ phải nhận ra ngay lúc đó mới phải.

- Đối phương hóa trang khéo lắm, tiểu huynh ngay lúc đó cũng không nhận ra.
- Bọn Ngũ Phương giáo bị chết hết chắc họ cũng không chịu bỏ qua.
- Hội Vệ Đạo cũng hy vọng ở cục diện rồi ren này lắm.
- Trên chốn giang hồ toàn chuyện cừu hận chém giết nhau không bao giờ hết.

Hoàng Minh hỏi :

- Tại sao hiền đệ bị cầm tù?

Từ Văn liền đem những chuyện đã qua thuật lại, chàng nghi ngờ hỏi :

- Đại ca! Theo nhận xét của đại ca thì gia phụ còn sống ở thế gian không?

Hoàng Minh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Chốn giang hồ lắm chuyện kỳ bí tiểu huynh không biết đâu mà nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến chân thang, Hoàng Minh dừng bước lại hỏi :

- Hiền đệ! Bây giờ chúng ta đến Chung Nam để dò thám xem việc Tướng úy Dân lạc lõng nơi đâu. Hiền đệ tính sao?

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng hãy đi kiếm Tổng đà Ngũ Phương giáo trước.
- Sao? Hiền đệ đã biết trụ sở của Tổng đà Ngũ Phương giáo rồi ư?
- Tiểu đệ biết rồi, ở sau núi Tung Sơn từ đây tới đó cũng không xa mấy.

Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cũng được, chúng ta đi thôi.
- Không được!
- Hiền đệ có cao kiến gì?

- Tiểu đệ không có cao kiến chi hết chỉ muốn nhờ đại ca tìm cách nào để kiếm thấy lệnh sư vì tiểu đệ còn nhiều việc muốn thỉnh giáo lão nhân gia. Sau khi tiểu đệ giải quyết xong việc Ngũ Phương giáo sẽ kiếm đại ca..

Hoàng Minh ngắt lời :

- Gia sư tính tình cổ quái. Chỉ có lão gia muốn tìm ai thì được còn ai muốn tìm lão gia thì khó lắm.

- Xin đại ca thử gắng sức một phen xem sao?
- Chắc hiền đệ e rằng thân thủ của tiểu huynh không đủ chống chọi với cường địch có đi theo chỉ làm hiền đệ bận tâm thêm chứ gì?
- Không phải tiểu đệ có ý nghĩ như vậy đâu.
- Vậy chúng ta đi thôi.

Thực ra trong lòng Từ Văn không muốn để cho Hoàng Minh mạo hiểm sinh mạng. Chuyến này đi tìm Ngũ Phương giáo thật chẳng nào nơi đầm rồng hang cọp, những tay cao thủ của Ngũ Phương giáo nhiều không biết đến đâu mà kể họ chỉ hy sinh một người là Hoàng Minh không đối phó nổi. Đồng thời theo lời của Phân đàn chúa Khương Giác lúc lâm tử đã thổ lộ thì Ngũ Phương giáo chủ rất có thể là tên nghịch đồ của bản môn. Vụ này liên quan đến vấn đề môn hộ mà có Hoàng Minh ở bên thật lắm điều bất tiện. Trong lòng chàng nghĩ vậy liền rũ thấp cặp lông mày thanh kiếm hồi lâu không nói gì.

Hoàng Minh là tay lão luyện giang hồ tâm tư mau lẹ gã nhìn thấy Từ Văn có điều ngẫm nghĩ liền hỏi ngay :

- Phải chăng hiền đệ có điều chi khó nói?

Từ Văn không sao được đành gật đầu nói :

- Đại ca đoán đúng đó.
- Nếu vậy tiểu huynh hiểu rồi và vui lòng phế bỏ chủ kiến...
- Tiểu đệ rất áy náy.
- Hiền đệ đừng nói vậy, tiểu huynh chẳng để tâm làm chi.
- Tiểu đệ xin đại ca nói cho hay là chúng ta sẽ gặp nhau ở địa phương nào?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Ở ngoài thành Nhữ Châu được không?

- Được rồi! Vậy chúng ta cứ thế.

Hoàng Minh lại dặn :

- Hiền đệ đi chuyến này phải cẩn thận lắm mới được!
- Cảm ơn đại ca đã có dạ quan hoài tiểu đệ xin ghi nhớ.
- Chúng ta còn đi với nhau được một quãng nữa đến phía trước kia rồi hãy chia tay.

Hai người đi trong bóng chiều thê lương ảm đạm ra khỏi khu vực núi non đến trước ngã ba đường Hoàng Minh cầm chặt tay Từ Văn ra chiều rất quyến luyến nói :

- Hiền đệ! Chúng ta chia tay nhau từ đây. Hiền đệ hãy trân trọng! Trong vòng mười ngày chúng ta sẽ gặp nhau ở ngoài thành Nhữ Châu.

Từ Văn trong lòng rất cả khái đối với người bạn thân thiết, chàng mỉm cười nói :

- Đại ca hãy trân trọng.

Hai người nắm chặt tay nhau lần nữa rồi chia đường mà tiến.

Tung Sơn là một trong bốn môn phái lớn nó là lãnh tụ phái Thiếu Lâm vì phái này khai sáng ở nơi đây. Tuy mấy năm nay Tung Sơn lâm vào tình trạng suy vi có điều vẫn giữ được danh dự nguyên như cũ.

Dãy núi phía sau ít có vết chân người, núi cao ngàn trùng sơn thế liên miên hiểm trở.

Một buổi sáng mù sớm vừa tan ánh dương quang chiếu khắp trần gian. Một chàng thư sinh áo xanh chân đi như nước chảy mây trôi rong ruổi trong rừng núi này. Lòng chàng hoài bão ba điều: cứu mẫu thân, kéo người yêu ra khỏi tay cường địch và thanh lý môn hộ Vạn Độc môn. Chàng chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn.

Chàng chuyển động theo ánh mặt trời và tìm kiếm trong phạm vi mấy chục dặm nhưng chẳng thấy vết tích chi hết. Cả tiêu phu, liệt hộ cũng không thấy bóng một người nào.

Mặt trời đã xế về Tây mù chiều đã lên dần mà vẫn chẳng thấy tăm hơi chi hết, Từ Văn đứng ở đầu non ra chiều chán nản, chàng bụng bảo dạ :

- Nếu quả Ngũ Phương giáo lập đà tại đây ít ra cũng phải có dấu vết gì, hay là lời Khương Giác không đúng sự thật?

Chàng bắt đầu sinh mối hoài nghi thì bất thành lình một bóng người xuất hiện trong rừng như ma quỷ hiện hình. Tai mắt Từ Văn rất linh mẫn chàng phát giác ra ngay quay đầu nhìn lại thì thấy ngoài năm trượng có một thiếu niên áo gấm đứng sững. Coi cách ăn mặc của đối phương chàng đoán ngay được địa vị của gã sự phát hiện này khiến cho chàng phấn khởi. Chàng lăm bắm :

- Chuyến đi này không đến nỗi vô ích rồi.

Thiếu niên áo gấm lên tiếng hỏi trước :

- Địa Ngục thư sinh, người đến đây làm chi?

Từ Văn băng mình về phía đối phương còn cách ba trượng chàng dừng lại cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Có phải Ngũ Phương sứ giả đó chăng?

Thiếu niên đáp :

- Chính thị!

- Bản nhân muốn ra mắt Giáo chủ các vị.

Thiếu niên hỏi lại :

- Các hạ muốn tham kiến Giáo chủ tại hạ ư?

Từ Văn hừ một tiếng chứ không trả lời, thiếu niên liền nói tiếp :

- Hiện giờ tại Giáo chủ chưa muốn gặp các hạ.

- Vì lẽ gì?

- Bản sứ giả vâng lệnh Giáo chủ đưa tin cho các hạ...

Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi, chàng tự hỏi :

- Té ra hành tung của mình đã bị bại lộ, không biết Ngũ Phương giáo chủ có biết thân phận mình hiện nay không?

Chàng liền hỏi :

- Đưa tin gì?

- Lệnh đường cùng người yêu là Thiên Đài Ma Cơ hiện được bản giáo rất hậu đãi.

Từ Văn nghe nói tới mẫu thân cùng người yêu mắt dường như nẩy lửa run lên hỏi:

- Hậu đãi là thế nào?

- Tức là cách sinh hoạt rất phong lưu.

- Còn gì nữa không?

- Bản Giáo chủ còn đưa ra một điều kiện để trao đổi, nếu các hạ làm được thì mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ sẽ được trả tự do ngay.

Từ Văn động tâm nghiến răng hỏi :

- Nếu bản nhân không làm được thì sao?

Thiếu niên áo gấm cất giọng trầm trầm đáp :

- Không làm được thì kiếp này chẳng khi nào các hạ được gặp hai người kia nữa.

- Điều kiện gì?

- Đem thủ cấp vợ chồng Vệ Đạo hội chủ làm vật trao đổi.

Từ Văn hỏi :

- Sao? Muốn lấy thủ cấp của Thượng Quan Hoàn và Vân Trung Tiên Tử ư?

Thiếu niên áo gấm đáp :

- Đúng thế!

- Liệu bản nhân có tiếp thụ được điều kiện đó chăng?

- Đúng thế!

- Sao người lại tự tin như vậy?

Thiếu niên áo gấm đáp :

- Điều thứ nhất là Thượng Quan Hoành có mối thâm thù với các hạ đẳng nào các hạ cũng hạ thủ lấy đầu họ. Điều thứ hai là vì sinh mạng của lệnh đường và người yêu các hạ không tiếp thụ không được.

Gã nói thế quả đúng sự thật, giữa chàng và Thượng Quan Hoành thù cũ nợ mới chồng chất tất chàng phải trả. Mặt khác đời sống của mẫu thân chàng và Thiên Đài Ma Cơ cũng giống như đời sống của bản thân chàng có khi nó còn quan trọng hơn. Có điều chàng khó mà tìm được tới sào huyệt của bọn kia nên gã thiếu niên chắc chàng phải nghe theo cách sắp đặt của họ.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại bằng một giọng lạnh như băng :

- Tin tức của Giáo chủ đưa ra là thế ư?

- Đúng vậy!

- Bản nhân không tiếp nhận đâu.

- Nếu vậy thì các hạ sẽ phải ân hận suốt đời.

Từ Văn cười lạt nói :

- Cái đó đã lấy gì làm chắc.

Thiếu niên áo gấm nói :

- Rồi các hạ sẽ biết, bản sứ giả xin cáo từ.

Từ Văn quát lên :

- Không được nhúc nhích.

- Sao?

- Người đừng tưởng bỏ đi một cách dễ dàng như thế được. Bây giờ người hãy nói danh hiệu cùng lai lịch của Giáo chủ người đã.

Thiếu niên áo gấm hỏi :

- Các hạ tưởng làm được như vậy ư?

Mắt Từ Văn xanh lè mặt đầy sát khí chàng xẵng giọng :

- Người không tự chủ được đâu.

Thiếu niên áo gấm sợ hãi lùi lại hai bước rồi bằng mình vọt đi, thân pháp của gã cực kỳ mau lẹ khiến gười ta phải lè lưỡi. Nhưng Từ Văn khi nào để gã chạy thoát chàng lớn tiếng quát :

- Đứng lại ngay!

Chàng bằng mình đi nhanh như điện chớp vọt tới phía trước ngăn chặn lại, thiếu niên áo gấm quay đầu toan chạy gã vọt đi một cái đã đến ven rừng. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu để hắn chuồn vào rừng thì chàng mất nhiều công tìm kiếm.

Chàng liền rượt tới như bóng theo hình chàng vọt lên không vung chưởng đánh ra một phát. Phát chưởng này tuy không mãnh liệt bằng đứng ở dưới đất phóng ra nhưng chàng đã vận dụng công lực đến độ chót chưởng phong ào ào xô tới khiến cho thiếu niên áo gấm loạng choạng người đi. Từ Văn lại rẽ ngang người ra đứng chắn thét lên :

- Người muốn thoát thân thì chỉ là chuyện mơ hồ.

Thiếu niên áo gấm mặt xám như tro tàn lùi lại ba bốn bước đồng thời gãi gờ tay lên một cái lập tức một mùi thơm bao phủ Từ Văn.

Từ Văn cười khẩy nói :

- Té ra người cũng học được cách dùng độc, đáng tiếc là người lại chạm trán với tổ sư dùng độc.

Thiếu niên áo gấm trong lúc cấp bách không biết làm thế nào nên dùng hạ kế này gãi chẳng còn lạ gì Địa Ngục thư sinh là một tay cao thủ về độc đạo. Vì thiếu niên đã tiết lộ dùng độc Từ Văn liền xác định Ngũ Phương giáo chủ rất có thể là tên nghịch đồ bản môn đã lấy được Độc kinh. Thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng quái gở rồi phóng chưởng nhanh như điện chớp nhằm Từ Văn đánh một chiêu vong mạng.

Người ta thường nói “Kẻ dưng phu liều mạng muôn người không địch lại” công lực của Ngũ Phương sư giả vốn đã kinh người mà gãi lại ra tay liều mạng khiến cho Từ Văn chống được cũng phí sức.

Cách đánh liều mạng này chỉ có một hơi nhuệ khí còn về công lực thì gãi so kịp Từ Văn thế nào được?

Thiếu niên áo gấm phóng chiêu liều mạng không ăn thua gì thì trong chớp mắt Từ Văn phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng kinh hồn miệng học máu tươi té lăn xuống đất, nhưng gãi cự quây mấy cái rồi đứng dậy được. Từ Văn muốn để gãi sống nên trong chiêu thức này chàng chưa ra tay kịch liệt nếu không thì đối phương chẳng tài nào đứng dậy được nữa.

Từ Văn nói :

- Người nói thật đi là hơn.

Thiếu niên áo gấm đáp :

- Không được đâu.

Từ Văn thở mạnh một cái rồi bảo gãi :

- Người không nói cũng được, nhưng phải đưa ta về Tổng đàn.

Thiếu niên áo gấm lau máu trên mép rồi rú lên rất thê thảm :

- Người đừng hòng...

Từ Văn giận quá không nhịn được nữa vươn tay ra nắm lấy huyết Kiên Tĩnh của đối phương. Năm ngón tay chàng bấm sâu vào thịt gãi máu tươi rướm rướm chảy ra lọt qua kẽ ngón tay rớt xuống khiến cho tám gáo gấm của gãi càng thêm màu tươi đẹp. Từ Văn lại quát hỏi :

- Người thử nói một tiếng không nữa ta coi.

Thiếu niên áo gấm vẫn một mực :

- Ta không chịu.

o0o